

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci žalobkyně: V. K., Mgr. R. K., zákonným zástupcem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15.9.2017, č.j. MPSV-2017/190352-919,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15.9.2017, č.j. MPSV-2017/190352-919, se pro vady řízení ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 23.2.2017, č.j. 4817/2017/PAA, jímž tento správní orgán nepřiznal žalobkyni příspěvek na

péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále jen „zákon o sociálních službách“). Žalobu odůvodnila následujícím způsobem:

Předně namítla nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, kdy jeho odůvodnění neodpovídá zákonným požadavkům, protože žalovaný pouze „*paušálně uvedl, že vyhodnotil posudek PK MPSV jako komplexní, objektivní a přesvědčivé posouzení zdravotního stavu žalobkyně*“, přičemž ze sociálních šetření a ani z posudku PK MPSV a rovněž ani z žalovaného rozhodnutí „*přitom není zřejmé, jak byla vyhodnocena schopnost žalobkyně ve vztahu k jednotlivým základním životním potřebám ve smyslu uvedených kritérií přílohy uvedené prováděcí vyhlášky*“, tj. posudkových kritérií stanovených v § 1 - § 2c vyhlášky č. 505/2006 Sb. V žalovaném rozhodnutí absentuje zhodnocení schopnosti žalobkyně zvládat jednotlivé aktivity, a to zejména ve vztahu k potřebě orientace, komunikace, oblékání a obouvání, stravování, přestože žalobkyně na své „*deficity*“ při uspokojování těchto potřeb konkrétně a výslovně poukazovala nejen v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale i ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2017. V žalovaném rozhodnutí jsou pouze přetlumočené obecné závěry PK MPSV, žalované rozhodnutí neobsahuje to, jak se žalovaný vypořádal s podrobnými odvolacími námitkami žalobkyně. Rovněž paušální konstatování PK MPSV, že „*nelze slučovat hodnocení tíže a funkčnosti autismu a Aspergerova syndromu*“ svědčí o povrchnosti, s jakou PK MPSV k případu žalobkyně přistoupila. Rovněž znalecký posudek neodpovídá požadavku přesvědčivosti, žalovaný měl jeho nedostatky odstranit, za pomoci dalšího revizního posudku PK MPSV, či pomocí znaleckého posudku. Dále žalobkyně namítla, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, respektive v nich nemá oporu, protože žalované rozhodnutí vychází z nesprávných skutkových zjištění o zdravotním stavu žalobkyně. Žalobkyně poukázala na ustanovení § 10 zákona o sociálních službách a uvedla, že kromě péče o zdraví a osobních aktivit vyžaduje každodenní mimořádnou péči při zvládání životních potřeb v oblastech komunikace, orientace, stravování, oblékání a obouvání, a to v rozsahu, kterou podrobně uvedla v žalobě ve vztahu k těmto jednotlivým oblastem, přičemž poukázala i na odborné lékařské zprávy (psychiatrická MUDr. Č.), když právě lékařské zprávy z psychiatrických vyšetření MUDr. Č. obsahují údaje o takovém postižení žalobkyně (vyžadující po celý den specifická opatření, znemožňující žalobkyni adekvátní orientaci ve světě, adekvátní a smysluplnou komunikaci se světem atd.), který je v rozporu se závěry PK MPSV, podle níž je žalobkyně „*orientována správně a je schopna adekvátní komunikace*“, PK MPSV se vůbec nevypořádala se závěry zprávy MUDr. Č. Rovněž žalobkyně má za to, že nezvládá další základní životní potřeby, tj. vedle komunikace i orientaci, stravování a oblékání a obouvání. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah žalovaného rozhodnutí a jeho podklady, navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předmětem žalovaného rozhodnutí bylo rozhodnutí o příspěvku na péči dle zákona o sociálních službách, přičemž v řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, platí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). Proto i v tomto řízení platila pro správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, slovy zákona uvést v něm „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“ (§ 68 odst. 3 správního řádu).

V řízení byly sice shromážděny ty podklady, které zákon správnímu orgánu ukládá, tedy bylo provedeno sociální šetření a byl vyžádán posudek posudkové komise MPSV (dále jen „PK MPSV“) k posouzení stupně závislosti žalobkyně (§ 26 a § 28 zákona o sociálních službách), avšak tím nebyly povinnosti správního orgánu vyčerpány.

Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o sociálních službách.

Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Vyšší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách).

Podle ust. § 1 zákona č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „*vyhláška*“):

(1) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.

(2) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby.

(3) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí
a) tělesné struktury a

b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností.

(4) Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

Podle ust. § 2 vyhlášky:

(1) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

(2) U osob, u nichž průběžně dochází ke zhoršování a zlepšování zdravotního stavu, trvá sledované období rozhodné pro posouzení závislosti zpravidla jeden rok; funkční schopnost zvládat základní životní potřebu se v takovém případě stanoví tak, aby odpovídala převažujícímu rozsahu schopnosti ve sledovaném období.

Podstatné je zejména ust. § 2a vyhlášky, podle něhož:

Pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle ust. § 2c vyhlášky:

Při hodnocení základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti se základní životní potřeby, u nichž bylo zjištěno, že je osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat, sčítají.“

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet i z prováděcího předpisu, a to z vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení je totiž uvedeno v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány, například za schopnost zvládat orientaci se považuje schopnost poznávat a rozeznávat

zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat, za schopnost zvládat komunikaci se považuje schopnost porozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky, další životní potřeba – stravování, zahrnuje schopnost vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat dietní režim, pokud je stanoven, životní potřeba - oblékání a obouvání zahrnuje schopnost vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem (srov. příloha č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb.).

V neposlední řadě je třeba zdůraznit, že pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1. 1. 2012, rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že *„pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit“* (srov. rozsudek NSS ze dne 2.4.2014, č.j. 3 Ads 50/2013-32).

V žalovaném rozhodnutí chybí toto hodnocení schopnosti žalobkyně (hodnocení provedené dle cit. vyhlášky a její přílohy 1.) zvládat jednotlivé aktivity ve vztahu k potřebám, které byly považovány za takové, které zvládá a jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm.) s.r.s.). Navíc touto vadou trpí i samotný posudek PK MPSV.

V odvolacím řízení si žalovaný správně vyžádal posudek příslušné PK MPSV (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Žalovaný pak při rozhodování odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel vycházet v rámci odvolacích námitek navíc i z posudku příslušné PK MPSV. V této souvislosti je nutné konstatovat, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, posuzuje posudková komise MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn. že musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán

nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV, a to od jiné PK MPSV, ev. i znaleckého posudku. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV. Je totiž nesporné, že rozhodnutí v dané věci je závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jedná se tedy o stěžejní důkaz a pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a pokud tento nedostatek odvolací správní orgán neodstraní (vyžádáním doplnění posudku či revizního posudku), způsobuje ten i vadu řízení, tj. nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 4Ads 50/2009-63, který se sice vztahuje nikoliv ke stávající platné právní úpravě, ale lze jej analogicky použít i v dané věci).

Krajský soud musí konstatovat, že i tento posudek PK MPSV, tedy podklad, ze kterého žalovaný vycházel, trpí výše uvedenými nedostatky, když sice odkazuje na zmíněné sociální šetření, avšak nedostatečně hodnotí schopnosti žalobkyně při zvládání základních životních potřeb, které byly hodnoceny jako ty, které ona zvládá. Jak zmíněný posudek PK MPSV, tak i rozhodnutí žalovaného v podstatě neobsahují konkrétní úvahy ve vztahu k hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobkyně, a to zejména ve světle závěrů ze zmíněného provedeného sociálního šetření, které se mají týkat hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobkyně, tj. chybí úvahy týkající se naplnění či nenaplnění zákonných hledisek podhodnocení nároku na příspěvek na sociální péči, když chybí i úvahy týkající se naplnění či nenaplnění všech hledisek uvedených v příloze 1 prováděcí vyhlášky ve vztahu ke zvládání zmíněných základních životních potřeb žalobkyně. Z posudku a z žalovaného rozhodnutí tedy zejména nevyplývá, jak PK MPSV a žalovaná hodnotila zvládání všech jednotlivých aktivit při hodnocení schopností zvládat základní životní potřeby, které nebyly uznány.

Zmíněný posudek a i žalované rozhodnutí vykazuje další nedostatek, který rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost nejen žalovaného rozhodnutí, ale i posudku PK MPSV. Z lékařské zprávy od MUDr. Č. ze dne 18.5.2017 totiž lze zjistit indicii pro posouzení výsledků hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby požadavek stanovený v § 10 zákona o sociálních službách, kdy je třeba porovnávat rozsah, intenzitu a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. V lékařské zprávě od MUDr. Č. právě takové posouzení z tohoto hlediska je naznačeno, když žalobkyně vyžaduje zvýšenou péči matky či druhé osoby po celý den, a to takovou, která svým rozsahem, intenzitou i náročností přesahuje péči, kterou vyžadují zdraví jedinci jejího věku. Potřebě zadat revizní posudek svědčí i rozpor, který vznikl mezi srovnáním postižení žalobkyně s diagnózou Aspergerova syndromu, obsaženém v odborné lékařské zprávě od psychiatricky MUDr. Č. a se závěrem zmíněného posudku, v němž je uvedeno, že nelze slučovat hodnocení tíže a funkčnosti autismu a Aspergerova syndromu. To nespĺňuje bližší vysvětlení prostřednictvím revizního posudku, když PK MPSV v Hradci Králové nevyvrátila závěry uvedené ve zmíněné lékařské zprávě MUDr. Č.

Uvedené nedostatky způsobily i vadu žalovaného rozhodnutí zahrnující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).

Navíc z žalovaného rozhodnutí nevyplývá, jak se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou žalobkyně, která s odkazem na lékařské zprávy z psychiatrického vyšetření od MUDr. Č. ve vztahu k hodnocení schopnosti zvládat všechny aktivity týkající se schopnosti zvládat základní životní potřebu – orientaci. Je sice pravdou, jak tvrdí žalovaná v žalovaném rozhodnutí, že žalovaný jako odvolací orgán „*není kompetentním orgánem v přezkoumání zdravotního stavu osob.*“ Na druhé straně však nelze opomenout skutečnost, že posudek PK MPSV je podkladem žalovaného rozhodnutí, a pokud ten pro vypořádání odvolací námítky není dostatečný, či se dokonce objeví nebo vyskytnou rozpory mezi lékařskými zprávami a hodnocením posudkové komise, jak tomu bylo v podstatě v projednávané věci, tak se žalovaný nemůže spokojit pouze s odkazem na obsah tohoto posudku a tyto nedostatky ignorovat s výše uvedeným odůvodněním, obsaženým v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný jako správní orgán samozřejmě nemůže hodnotit po odborné stránce lékařské zprávy a zmíněný posudek, ale v daném případě pro něj platí, že musí při svém rozhodování postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Obdobně jako soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované v důchodové věci, např. při přezkumu rozhodnutí, kterým byl odňat žalobci invalidní důchod, nemůže soud přezkoumávat po odborné stránce posudky posudkových komisí MPSV, které jsou rovněž v těchto věcech podkladem rozhodnutí správních orgánů, takto v dané věci nemůže činit ani žalovaný, avšak obdobně jako soud ve zmíněném soudním řízení hodnotí posudek posudkové komise z hlediska splnění požadavků úplnosti a přesvědčivosti, tak tento požadavek analogicky platí i pro daný případ, tedy že žalovaná byla povinna se zabývat požadavkem úplnosti a přesvědčivosti zmíněného posudku PK MPSV (srov. analogicky rozsudek NSS ze dne 2.4.2009, č.j. 3 Ads 128/2008-112). Protože v daném případě tento požadavek nebyl naplněn, o čemž je soud přesvědčen, a to právě z důvodu existence rozporu mezi obsahem zmíněné lékařské zprávy MUDr. Č. a závěru posudku PK MPSV. Jestliže podle lékařské zprávy z psychiatrického vyšetření od MUDr. Č. ze dne 18.5.2017 je postižení žalobkyně hodnoceno jako střední až nízké funkční postižení, z čehož se opakujícími závažnými poruchami komunikace a orientace v exteriéru s tím, že žalobkyně nezvládá standardní vzdělávání ani ve škole s nižším počtem žáků a že vyžaduje po celý den specifická opatření, že toto postižení znemožňuje žalobkyně adekvátní orientaci ve světě, adekvátní a smysluplnou komunikaci se světem a že žalobkyně není schopna se pohybovat mimo domov bez dozoru, když vyžaduje zvýšenou péči matky či druhé osoby po celý den, a to takovou, která svým rozsahem, intenzitou i náročností přesahuje péči, kterou vyžadují zdraví jedinci jejího věku, tak takové hodnocení neodpovídá závěrům, obsaženým ve zmíněném posudku PK MPSV. Vzniklý rozpor nebyl odstraněn ani doplněním zmíněného posudku, tedy v daném případě byl dán důvod pro to, aby skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí byl doplněn, protože vyžaduje zásadní doplnění, přičemž se jedná o vadu řízení dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., která vedle již zmíněné vady, spočívající v nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, je dalším důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro vady řízení (§ 76 odst. 1 písm. a), § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Toto zásadní doplnění by mělo spočívat ve vyžádání revizního posudku od jiné posudkové komise

MPSV, a to za účelem odborného posouzení zmíněného poškození z hlediska hodnocení závěrů z psychiatrického vyšetření u odborného lékaře.

Ve vztahu k návrhu žalobce na provedení dokazování obsahem správního spisu soud uvádí, že soud ve správním soudnictví není další instancí ve správním řízení, ale pouze přezkoumává ve věci vydané žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž při tomto soudním přezkumu vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud tedy ve správním soudnictví v dané věci nemusel opětovně provádět ty důkazy, které byly podkladem k žalovanému rozhodnutí, ze kterých vycházel žalovaný, přičemž pokud je navrhovaný důkaz součástí spisu a není zpochybněna jeho správnost a věrohodnost, není třeba jej samostatně provádět (srov. rozsudek NSS ze dne 21.8.2014, č.j. 9 As 151/2013-83 nebo ze dne 29.1.2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117). Zároveň v dané věci nebyl dán důvod pro vypracování znaleckého posudku, když dokazování znaleckým posudkem není na místě, jelikož vzhledem k existenci výše zmíněných vad žalovaného rozhodnutí nemohl krajský soud ve správním soudnictví nahradit činnost správních orgánů a suplovat jejich činnost tím, že odstraní tyto vady sám, přičemž právě v případě potřeby zásadního doplnění skutkového stavu se jedná o vadu řízení, pro kterou je povinen soud zrušit žalované rozhodnutí, a to do konce bez jednání (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Dokonce, i kdyby vznikla potřeba doplnit skutkový stav znaleckým posudkem (což by bylo zejména v případě existence rozporných posudků posudkových komisí MPSV, které jsou prioritně určeny k odbornému posouzení obdobných případů), tak by se nesporně jednalo o takové zásadní doplnění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 25.6.2014, č.j. 1 Ads 72/2014-26 konstatoval, že „*přitom sice platí, že dle § 77 odst. 2 s.ř.s. (v souladu se zásadou plné jurisdikce) je soud oprávněn zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem a následně si posoudit skutkový stav na základě vlastního hodnocení. Zároveň je však třeba hledat rozumnou rovnováhu mezi naplněním zásady plné jurisdikce a skutečností, že správní soudnictví má nadále převážně kasační charakter a správní soud by neměl zcela nahrazovat činnost správního orgánu. Jinak by došlo k setření hranice mezi činností soudů a moci výkonnou a v důsledku toho k nepřijatelnému narušení dělby moci. Ostatně § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. jako jeden z důvodů pro zrušení správního rozhodnutí stanoví, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. ...soud by neměl vést vlastní rozsáhlé dokazování za účelem posouzení dané otázky, neboť by se defacto dostával do pozice nalézacího orgánu.*“ Zmíněný závěr NSS se sice vztahuje k přezkumu rozhodnutí vydaných v důchodových věcech, avšak analogicky lze aplikovat i na daný případ. A proto krajský soud dospěl k závěru, že žaloba byla důvodná a zrušil žalované rozhodnutí pro zmíněné vady řízení, přičemž současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 76 odst. 1 písm. a) a c), § 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2, přičemž úspěšnému žalobci žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly a žalovaná neměla právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 11. ledna 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: